

Nu gaat het echt opschieten. Vlucht geregeld, visum ok, auto gehuurd en hotel voor de eerste nacht vastgelegd.... Alleen nog inpakken en wegwezen!

Eindelijk, we zijn in Amerika!

Eindelijk een berichtje van ons uit de States. Nadat Steven ons naar het station in Brussel gebracht had, gingen we met de trein op weg naar Parijs.

De TGV was niet zo snel als wordt beweerd, we arriveerden op Charles de Gaulle met een half uur vertraging, zodat we heel weinig tijd hadden om het vliegtuig te halen. Jammer, geen taxfree-shopping.

Na een overnachting in Los Angeles kon het avontuur beginnen!

Van Los Angeles naar Needles

We hadden een gebroken nacht. De koffers waren in Parijs achtergebleven en werden 's nachts om twee uur bezorgd. Zondag ochtend dus toch compleet op weg in onze Chevrolet.

We zijn door het Moave National park naar Needles gereden. In het park was het 104 graden Fahrenheit, dat is 40 graden Celsius. Zijn wij Nederlanders dus niet zo aan gewend.

Midden in het park het Bezoekers centrum van Kelso. Dit ligt in het voormalige treinstation.

Er staan ook veel Joshua bomen. Echt wat je noemt vreemde stekken.

Van Needles naar Williams

Vandaag staat in het teken van Route 66. Deze Highway was de eerste geheel verharde highway in de VS die de oostkust met de westkust verbond. Nu is het het eldorado van Bikers en de jeugd uit de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw.

We begonnen aan route 66 in Oatman. Dit is een goast town, waar vroeger mijnwerkers leefden. Alles nog zogenaamd origineel, de ezels lopen over straat. We hebben in de saloon koffie gedronken. De weg is daar nog origineel en erg smal. Loopt door de bergen over een pas.

We hebben nog even naar een andere auto gekeken, maar bij nader inzien besloten te houden wat we hebben.

Via Kingman en Seligman naar Williams. Veel bikers gezien, allemaal op een Harley en allemaal van onze leeftijd. Overal langs de weg oude auto's, benzine pompen etc. De barretjes heten Route 66, de motels en ook de winkels. Veel souvenirswinkels met T-shirts, bakers, openers, aanstekers.....met ROUTE 66.

Van Williams naar Page

Vandaag staat in het teken van de Grand Canyon. Vanaf Williams naar Grand Canyon Village gereden. De Grand Canyon is ongelooflijk groot en niet op een foto vast te leggen. We hebben het natuurlijk wel geprobeerd, zoals jullie kunnen zien aan onze foto's.

We hebben de weg langs de Grand Canyon gekozen met steeds weer andere uitkijkpunten. Je kan er geen genoeg van krijgen.

Onderweg bij een ruïne van een Indianen dorp wezen kijken. Het hele gebied rond de Grand Canyon werd bewoond door verschillende stammen Native Americans, zoals de Indianen zich liever noemen. Ze zijn nu allemaal verdreven naar reservaten, waar ze op kosten van de regering leven en bij verdienen aan de verkoop van souvenirs. Als ze het reservaat verlaten verliezen ze hun uitkering.

Na het bekijken van de uitkijktoren van Desert View op naar Page, dat nog een flink stuk verder ligt. Vlak bij Page nog langs de Horse Shoe Bend in de Colorado river gegaan. Een hele tocht door los zand, maar zeker de moeite waard. Het is een vreemde bocht in de rivier van bijna 360 graden.

woensdag 29 augustus 2012

Van Page naar Kayenta

Vandaag konden we wat langer uitslapen. We gingen naar de Antelope Canyon. We moesten pas om kwart over elf bij het kantoortje zijn waar vandaan we moesten vertrekken en dat lag schuin tegen over ons hotel. Dus op ons gemak uitgebreid ontbijt en een kop koffie in de tuin.

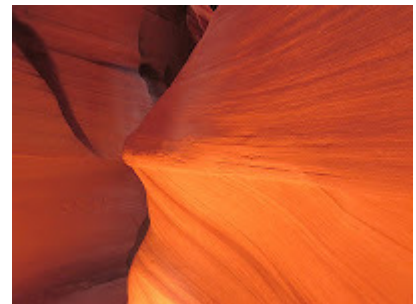
Met veertien op een open Jeep gingen we naar de kloof. Het eerste stuk over de weg, maar daarna nog een half uur door los zand ploegen. Overal van dat rode zand. Gelukkig hadden we drinken bij ons om het zand uit onze mond te spoelen.

Aangekomen bij de Canyon wachtte ons een verrassing. Binnen in de kloof, die uitgesleten is door het water was een magnifiek kleurenspeel. Al snel kwamen we er achter, dat we precies de goede tour geboekt hebben. Rond het middaguur vallen de zonnestralen door de Canyon tot op de grond. Daarbij ontstaan de meest fantastische kleuren. Om het nog spectaculairder te maken wordt er fijn zand in de lichtbaan gegooid. Hierdoor werd het licht gebroken en ontstond een lichtende bundel.

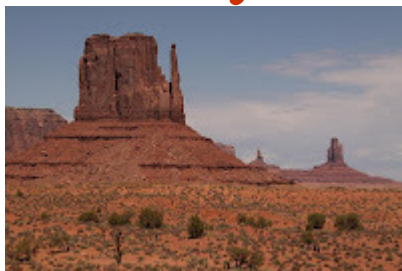
De foto's, die hier bij staan lijken bewerkt, maar dat zijn ze niet. De kleuren zijn gewoon ongelooflijk mooi. Omdat iedereen op het juiste moment in de Canyon wil zijn was het ongelooflijk druk, maar iedereen kreeg de ruimte en tijd om zijn foto's te maken.

Het echt mooie moment duurt maar heel kort. Op de terugweg, een half uur later waren de lichtbundels weg, de zon stond niet meer recht boven de Canyon. Weer terug door de zandbak, een belevenis om nooit te vergeten.

donderdag 30 augustus 2012

Van Kayenta naar Cortez

Monument Valley, een van de bekendste plekken in het westen van de VS. Groots, een ander woord is er niet voor. Midden tussen de vreemd gevormde bergen ligt het Navajo Tribel Park van Monument Valley.

Bij het bezoekerscentrum begint de zogenaamde Scenic Drive. Een onverharde weg tussen de Mesa's, zo heten de rotsformaties, door. Wij hebben deze (slechte weg) een stuk gereden, en wat is er lekkerder dan een versgezet kopje koffie met zo'n entourage.

Bij de tradingpost van Mexican Hat een hapje gegeten. Daarna verder via de Mogi Dugway verder in de richting van Cortez. De Mogi Dugway begint verhard, wordt steeds smaller en gaat over in een onverharde weg. In haarspeldbochten rijdt je recht tegen de berg op. Hellingen van meer dan 10%. Ooit was deze weg bedoeld om met vrachtauto's materiaal uit de mijn af te voeren. Nu mogen vrachtauto's (en campers) er niet meer over heen.

vrijdag 31 augustus 2012

Mesa Verde

Rond het jaar 1200 verhuisde een groep Indianen vanaf de hoog gelegen Mesa's de canyon in. Waarom ze dit deden weet men niet, maar ze bouwden op vernuftige wijze hun huizen in de spleten, die in de loodrechte wanden waren ontstaan.

Om deze bouwsels te bezoeken moesten wij dus ook van de rand van de canyon naar beneden klauteren. Dat was zeker in de hitte (ca 38 gr) een hele opgaaft. Het ging over ladders, stenen trappen en door zeer smalle tunnels, waar je doorheen moest kruipen op handen en knieën. Om de nederzettingen te beschermen tegen indringers hadden de bewoners de toegang zo smal mogelijk gehouden. Ze konden er leven omdat de basis van de ruimte gevormd wordt door een laag die geen water doorlaat. Het regenwater sijpelt door het zandsteen en vormt in de grot een bron.

Het was al dat geklauter meer dan waard. Schitterende gebouwen hadden ze gemaakt. Gemetselde muren, het houten dak is in de loop van de tijd vergaan. Ze woonden in groepen van meer dan 20 personen in een woning, die ze 's winters op een echt vernuftige manier verwarmden met een convectiesysteem. Maïs verbouwden ze boven op de rand van de canyon en daar vingen ze ook hun kalkoenen. De Indianen, die hier gewoond hebben zijn niet verwant met de hier nu levende Navajo, maar met de Peblo uit Peru.

zaterdag 1 september 2012

Van Cortez naar Green River

Vandaag een lange rit van Cortez naar Green River. We wisten, dat het een lange dag zou worden, we wilden vandaag ook naar Arches en Canyonland. We gingen vroeg op pad en dronken onderweg lekkere eigengezette koffie.

We namen een afslag eerder, dan we van plan waren en kwamen op een Scenic Eoad terecht. Het was een schitterende weg, die helemaal door een canyon liep. Het ene mooie vergezicht na het andere. Imposante rots partijen. Jammer, dat we er lang over hebben gedaan door de kronkelende weg maar we zouden het zo weer overdoen. Arches en Canyonland moeten nu tot morgen wachten.

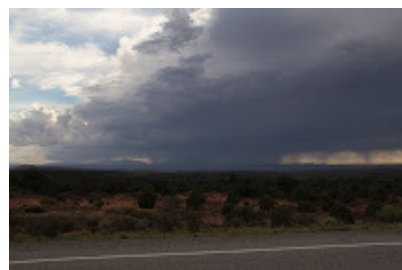
zondag 2 september 2012

Arches en Canyonlands

Waar we gisteren niet toe gekomen zijn. Vandaag hebben we de nationale parken Arches en Canyonland bezocht. Heel veel foto's dus moeilijk te kiezen welke we op dit blog gaan plaatsen. De natuur is in beide parken overweldigend en als ik eerlijk ben niet op een foto vast te leggen. De rotsen op de foto hiernaast worden de drie zusters genoemd en staan in Arches.

Maar waar we echt voor kwamen waren natuurlijk de rotsbogen, waar het park beroemd door is. We hebben er heel wat gezien. Zonder mensen fotograferen was haast niet te doen, want morgen is het Labor day, dus hier in de VS voor veel mensen een lang weekend. Maar met of zonder toeristen, het blijft bijzonder.

Na een boterham op een van de vele picknickplaatsen naar Canyonland gereden. De lucht werd steeds donkerder en voor we bij het bezoekerscentrum aankwamen barstte het onweer los. Gelukkig werd er een film vertoond, eer we die bekeken hadden scheen de zon alweer.

De canyons van Canyonland werden gevormd door de Coloradorivier en de Green River, die in het park samenkomen. De scenic road van het Sky district van het park loopt langs de rand van de canyon. Er zijn diverse uitzichtpunten waar vanaf je een spectaculair uitzicht hebt over de canyons.

maandag 3 september 2012

Van Green River naar Rifle

We verlaten de woestijnen van Colorado en gaan de bergen in. Eerst nemen we afscheid van de schitterende canyons. Net voor de Grand Junction ligt het Park Colorado National Monument. Het park bestaat uit een weg, die langs de bovenrand van de canyon voert met weer prachtige vergezichten op de rode rotsen.

Na deze schitterende tocht door de bergen, op zoek naar een hapje eten in Grand Junction kwamen we bij het station terecht. We hebben al een aantal keer ontzettend lange goederentreinen gezien maar nooit dichtbij. Eigenlijk het meest fascinerende zijn de locomotieven, die enorme last door het land trekken en laat daar bij dat station zo'n locomotief staan om van dichtbij te bewonderen.

Daarna door de Grand Junction, die de verbinding vormt met het canyon landschap en het achtergelegen berggebied van de Rocky Mountains. De weg loopt langs de bedding van de Colorado rivier, die ook hier een ontzettend diepe rivierbedding heeft uitgeslepen. Niet zo stijl als bij de Grand Canyon, maar zeker zo imposant.

dinsdag 4 september 2012

Van Rifle naar Cheyenne

Nog steeds langs de Colorado rivier gaat onze tocht verder, hoger de Rocky Mountains in. De Colorado ziet er tussen de bergen van de Rocky's heel anders uit dan in de Grand Canyon.

Bij Edwards verlaten we (net als de Colorado) de grote weg naar Denver en trekken we de bergen in. Al snel komen we op een zogenaamde Dirt-Road. Deze weg is verhard met een soort steenslag. Geen lijnen, niet te hard rijden, maar wel door een schitterende omgeving en nog steeds langs de Colorado.

Na de Dirt-Road komen we bij het Rocky Mountain National Park. Het is het hoogst gelegen nationale park en we hadden geluk, soms valt er in september al sneeuw en is de weg afgesloten.

We verlaten voorgoed de loop van de Colorado als we bij de Continental Divide komen. Al het water dat aan de ene kant van dat punt valt stroomt naar de Atlantische Oceaan, terwijl dat van de andere kant naar de Grote Oceaan gaat.

Steeds hoger gaat de weg, boven de bomengrens tot een hoogte van 3279 meter. Dat voel je als je uit de auto stapt. Harde wind en koud (na steeds rond 37 gr C) De pasweg is smal, veel haarspeldbochten, maar een schitterend uitzicht op de omringende bergen, waar nog sneeuw op ligt.

Boven op de pas konden we kennismaken met de Yellow-bellied Marmot. Deze marmot schijnt alleen op de toendra's van het Rocky Mountain National park voor te komen. De beestjes waren wel gewend voor fotomodel te spelen, ze bleven rustig zitten terwijl al die toeristen druk heen en weer liepen met hun fototoestel.

woensdag 5 september 2012

Van Cheyenne naar Rapid City

Verder door het midden westen van de Verenigde Staten. Dat prairies eindeloos groot zijn dat wisten we, maar hier hebben wij ons geen voorstelling van weten te maken. We hebben de hele dag gereden en we hebben weinig anders gezien, dan grasland en heuvels en heuvels en grasland. Alles in een verdorde gelige kleur.

Helemaal niets gezien? Nee, natuurlijk niet. We hebben een kudde buffalo's gezien. Deze worden gehouden voor het vlees. We reden op de snelweg en konden niet even stoppen voor een foto. Deze is gemaakt vanuit de auto. (De Buffalo Hamburger, die ik had smaakte lekker, maar was wel erg droog) .

En verder zo nu en dan een kudde koeien. Zo weinig, dat we het nodig vonden een foto van te maken als we ze zagen.

Verder op naar Mount Rushmore. Omdat we erg ver moesten rijden kwamen we pas aan het eind van de middag aan bij de wereldberoemde beelden van 4 Amerikaanse presidenten die uit de rotsen gehakt zijn.

De presidenten, die volgens de beeldhouwer Borglum symbool stonden voor de Amerikaanse geschiedenis zijn: George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt en Abraham Lincoln. In het bezoekerscentrum een uitgebreide uitleg hoe ze dit huzarenstukje voor elkaar kregen.

We zijn tot na zonsondergang gebleven. Er kwam een soort dagafsluiting met een film over de geschiedenis van de democratie van Amerika en de rol die de 4 presidenten daar in gespeeld hebben. Veel mensen op de tribune en de veteranen op het podium. Na het zingen van het Amerikaanse volkslied met de hand op het hart werd de vlag door de veteranen gestreken en volgens de regels gevouwen en aan de ranger overhandigd. Hiervoor waren wij niet echt gebleven, maar wel voor de verlichte beelden, die mooi afstaken tegen de donkere hemel.

donderdag 6 september 2012

Van Rapid City naar Cody

Vandaag de langste rit uit de hele vakantie. Van Mount Rusmore bij Rapid City naar Cody bij het Yellowstone Park, Bijna 700 km op één dag. Wel onderweg even langs de Devils Tower.

De Devils Tower zal niet veel mensen iets zeggen. Het is een vreemde lava pukkel in het verder glooiend landschap. Door de Indianen aanbeden als heilige berg en beroemd bij bergbeklimmers, maar voor ons vooral de berg uit Steven Spielberg's film Close Encounters of the third kind uit 1977. Jeugd herinneringen dus.....

Aan de voet van de berg wonen Prairiedogs. Grappige marmot achtige beestjes, die een geluid maken, dat wel wat op blaffen lijkt. Streng verboden te voederen, maar er was gelukkig een Amerikaanse toeriste, die niet lezen kon, waardoor wij ze makkelijk konden fotograferen.

Onderweg een grote bosbrand gezien. De bomen op een hele berg stonden in de brand. Van ver af waren grote rookpluimen te zien. Gelukkig was het bijna onbewoond gebied. Er zijn geen slachtoffers en behalve het bos zijn alleen wat houten opslagjes in de vlammen verloren gegaan.

Vrijdag 7 september 2012

Van Cody naar Yellowstone

Als je denkt, dat de weg van Cody naar het Yellowstone Park een rechte weg is heb je het mis. We reden weer over een schitterende pasweg met prachtige vergezichten. Overal waarschuwingen voor beren. Jammer, dat die zich niet lieten zien. Voor ons dus geen beren op de weg.

Bijna meteen nadat we het Yellowstone park binnengingen zagen we een kudde bizons vlak langs de weg. We wisten toen nog niet hoeveel we er nog zouden zien, er leven er tussen de 2.500 en 4.500 in het park en ze zijn niet bang voor mensen. Konden dus op ons gemak wat foto's schieten.

We wisten toen nog niet, dat ze zich helemaal niets van mensen aantrekken. Ze lopen ook gewoon over de weg, waarbij ze flinke opstoppen veroorzaken.

Verder naar Mammoth Springs. Daar zijn net als in Pamukele in Turkije, maar ook in Nieuw Zeeland en Indonesie heet waterbronnen met een hoog kalkgehalte. Na verdamping van het water zet de kalk zich af en vormt vreemde bassins.

In Norris de eerste echte Geyser. Norris ligt op een kruispunt van twee breuklijnen. Hierdoor kan er veel water verwarmd worden waardoor er veel warmwaterbronnen voorkomen, van modderbronnen, tot pruttelpotjes tot Geysers. Het is een kwestie van geluk een Geyser te zien spuiten omdat ze dat steeds met tussenpozen doen en wij hadden dat geluk. Ledge Geyser vertoonde zijn kunsten terwijl wij de Porcelain Basin Trail liepen.

Onderweg naar het hotel, net voordat wij het park gingen verlaten nog een schitterend hert langs de weg.

zaterdag 8 september 2012

Yellowstone Park

Vandaag weer terug naar Yellowstone Park. Verder op de route vanaf het punt waar we gisteren naar ons hotel gingen. Eerst naar het Lower Geyser Basin. Heel veel heetwaterbronnen, stoombronnen en schitterende kleuren.

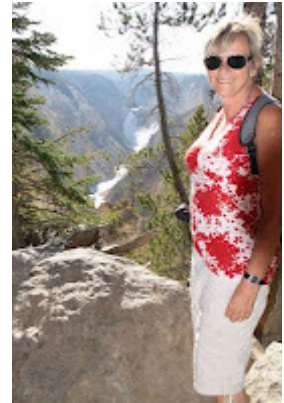
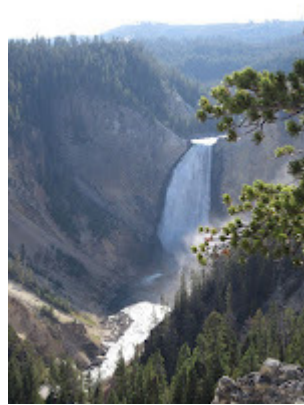
Daarna in de richting van Old Faithfull. Steeds meer stoomwolken boven het landschap en hier en daar een hoog opspuitende geyser. Vooral langs de Firehole lake drive veel stoom, gesis en gepruttel. Bij het Upper Geyser Basin moesten we nog een uurtje wachten voor Old Faithful ging spuiten. Heel indrukwekkend!

Onderweg natuurlijk weer de nodige opstoppen omdat er bizons te zien waren. Dit exemplaar kwam recht op me af om tussen de twee auto's waar ik ook al stond naar de andere kant van de weg te gaan. Ben voor alle zekerheid maar achter de auto gaan staan, weet je wel hoe groot die beesten zijn?

Daarna naar Canyon Village, waar de Yellowstone river met veel geweld en met watervallen en stroomversnellingen zich een weg door de canyon baant. Het wordt wel de Grand Canyon van Yellowstone genoemd.

Juist toen we dachten, dat we het meeste wel hadden gezien ineens een beest langs de weg, dat iets weg had van een hond of een wolf. Hij kwam vrij dicht bij de weg en was duidelijk op jacht. Zo nu en dan en spurt en dan ergens bovenop springen. Later hebben we opgezocht wat het was en het bleek een coyote te zijn. Toch heel bijzonder om zo'n beest in het wild te zien.

Toen maar snel naar het hotel, de zon ging bijna onder, maar weer werden we verrast. Een roedel herten besloot vlak voor onze auto over te steken naar de andere kant van de weg, waarna ze door de rivier naar de weide aan de andere kant gingen.

zondag 9 september 2012

Van West Yellowstone naar Thayne

Om onze weg te kunnen vervolgen moesten we vandaag weer een stuk door het Yellowstone Park rijden. We kregen er geen genoeg van al die bijzonder geysers en stoomventielen te fotograferen. Omdat we er nu vroeg in de ochtend reden terwijl het nog koud was waren de stoompluimen nog indrukwekkender.

En zo enthousiast we waren, toen we onze eerste Bizons zagen, zo lastig lijken ze nu als ze maar op de weg blijven lopen als willen ze die toeristen pesten.

Net voor we het park via de zuid uitgang verlieten kwamen we deze mooie waterval nog tegen. Een mooie afsluiter van een heel bijzonder park.

Bijna direct na de uitgang van Yellowstone reden we het volgende park in: Grand Teton. Een schitterend hooggebergte met pieken van meer dan 4000 meter, waar nog sneeuw op ligt en prachtige meren, waarin ze zich spiegelen. Wij hebben de Jackson Hole gereden, een weg met uitzicht op de bergen.

Vlak bij Jackson hingen er weer donkere rookwolken boven de heuvels. Er bleek weer een bosbrand te zijn. In eerste instantie voor ons achter de heuvel, maar het bleek, dat onze weg langs de brand ging. Vanaf een veldje naast een parkeerterreintje werd het blussen gecoördineerd. Vliegtuigen en helikopters werden ingezet, maar er waren ook brandweerauto's en ambulances. Natuurlijk kijken. Niet te geloven hoe groot zo'n brand is. Volgens de brandweer gelukkig geen gewonden, maar het zou van de wind afhangen of Jackson geëvacueerd zou moeten worden. Wij hebben daar niet op gewacht en zijn doorgereden naar ons motel.

maandag 10 september 2012

Van Thayne naar Salt Lake City

We zijn nu echt in berenland aangekomen. Alles is hier beer, het restaurant, het meer, de straatnaam, de school..... Maar wij zien ze nog steeds niet. Toch maar eens aan een Local gevraagd of ze ooit een beer had gezien! Nee dus... en de rangers hadden hoog in de bergen welgeteld 3 verschillende beren waargenomen. Ze zijn al in geen jaren in het dorp of op de weg geweest. De rest is volgens ons reclame voor de berenspray die je overal kan kopen. De beelden van de beren en de pootafdrukken zijn wel erg leuk.

Behalve beren komen in deze streek ook veel herten voor. Die verliezen natuurlijk elk jaar hun gewei. In Afton hebben ze daar een toegangspoort van gemaakt en zij zeggen, dat het de grootste is.

We reden door een streek, waar volgens ons oorspronkelijk veel Fransen hebben gewoond. We kwamen de plaatsnamen Paris en Mont Pellier tegen. Wij vragen ons wel af hoe die Amerikanen dat uitspreken.

Cowboys te paard, je zou haast denken, dat het een uitgestorven beroep is. Wel kwamen we een schaapherder tegen op een paard. Dat zou dan meer een sheep-boy zijn. Laten we vandaag nou een echte ouderwetse cowboy tegen komen!

Het Bear-Lake is weer een prachtig meer, te midden van uitgestrekte bossen. Veel huisjesparken in de omgeving en ook veel bootverhuur. Het is echter aan het eind van het seizoen. Er is al veel gesloten. Het gaat hier al vroeg in het jaar sneeuwen en dan komen de toeristen terug met hun ski's.

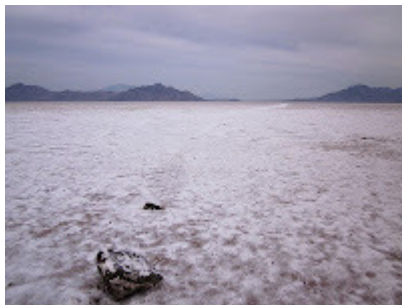

Echt van opruimen houden ze hier niet. We zijn al heel wat bouwvallen tegen gekomen. Deze boerderij stond met nog heel veel andere vervallen houten gebouwen langs de weg. Geen gezicht, maar wel leuk om te fotograferen.

dinsdag 11 september 2012

Bonneville Salt Flats

Na het onweer van gisteravond met een bewolkte hemel op stap naar de grote zoutvlakte. Officieel heet dit Bonneville Salt Flats. Dit is het gebied waar alle snelheidsrecords op land zijn gevestigd. Het is geen onderdeel van het grote Zoutmeer bij Salt Lake City maar een daarnaast gelegen ingedroogd meer.

Natuurlijk wilden we ook een kijkje nemen bij het begin van de speedway. Hadden wij even geluk, er waren gisteren, vandaag en morgen juist races aan de gang. Voor de volgende race hadden we een maand moeten wachten. We moesten om bij de startplaats te komen wel een stuk over het zout rijden. Bizar, het ziet er wat glazig uit en er lagen plassen water op. (het leek wel een beetje op smeltend ijs) Bij de start zagen we achter elkaar allerlei auto's en motoren met een bloedgang vertrekken. Er zijn allerlei klassen, zoals oldtimers, echte racemonsters, motoren, electro-auto's. Het wereldrecord staat op ruim 1000 km/uur. Dat zullen ze vandaag niet gehaald hebben maar hard ging het zeker.

Deze coureur mocht niet meedoen met de races, hij ging niet snel genoeg. Het was wel een hele belevenis om zelf in een auto over de grote zoutvlakte te rijden.

Als je dan van de zoutvlakte af stapt moet je het zout van je schoenen spoelen. Al met al een zeer geslaagde dag. Aan de mormonen tempel van Salt Lake zijn we vandaag niet toegekomen. We hebben maar een dag bijgeboekt in het hotel.

woensdag 12 september 2012

Salt Lake City

Een hele dag extra in Salt Lake City. Vroeg naar het centrum gereden en onder het genot van een bakje echte Starbucks koffie uitgezocht wat we deze dag zouden gaan doen.

De belangrijkste toeristische attractie is Temple Square. Dit is het heilige der heilige van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Beter bekend als de Mormonen. In 1847 stichten de Mormonen de stad Salt lake City. Op Temple square staan de tempel, de kerk, een concertzaal, bibliotheek, congrescentrum, twee bezoekerscentra, kantoren etc.

Overal op het plein lopen mensen van de kerk rond om uitleg te geven over hun geloof en om je rond te leiden. Allemaal erg vriendelijk en niet opdringend. We mochten overall vrij rondlopen, kijken en foto's maken behalve in de tempel zelf. Je mag er niet komen omdat het gebouw en interieur al uit de 19e eeuw stamt en kwetsbaar is. Wel zijn er video animaties van het interieur en een maquette. Wij hebben een tijd met deze meisjes gesproken. Zij vervullen een soort Mormonen dienstplicht door zich anderhalf jaar in te zetten voor de centrale kerk in Salt Lake City.

Na een hele ochtend godsdienst en tempels en kerken waren we wel toe aan een lekker hapje. Je hebt ze niet veel in de VS, dus toen we een restaurantje zagen met een terrasje, zijn we daar neergestreken. Heerlijk mensen kijken in het zonnetje....

Daarna nog wat rond geslenterd in het grootste winkelcentrum van Salt Lake, The Gateway.

donderdag 13 september 2012

Van Salt Lake City naar Panguit

Opeens een waarschuwing op de boordcomputer van de auto, de motorolie moet vervangen. Alamo, de verhuurder had wel wat goede adviezen: We konden 's avonds nog even naar het vliegveld komen, (dat lag wel meer dan 30 miles van ons hotel) of we moesten maar een blik olie bij de Walmart kopen en zelf de olie vervangen. Na wat gezeur, dat wij deze opties niets vonden mochten we het bij een plaatselijk garage laten doen.

Daarna op naar het Capital Reef park. Weer een park met schitterende rode rotspartijen. We hebben er de Scenic Drive gereden. Na iedere bocht weer een geweldig uitzicht.

Daarna snel naar het hotel, wat best nog ver rijden was. Het lag in Panguit, een grappig westernstadje met wat oude gebouwen in cowboystijl.

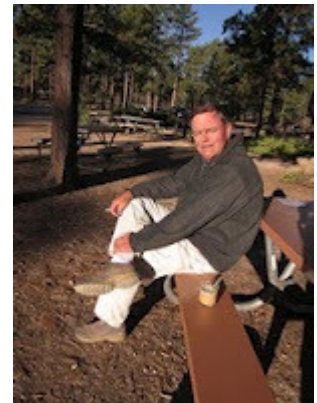
Vrijdag 14 september 2012

Van Panguit naar Las Vegas

Vanmorgen heel vroeg op. We gingen naar de zonsopkomst in de Bryce Canyon kijken. De nieuwe maan stond als een sikkeltje aan de hemel en het was onderweg stikdonker, want straatverlichting hebben ze hier niet. Onze tocht door het donker werd beloond. Heel mooi, die zonsopkomst bij de Bryce Canyon. Maar wat was het verschrikkelijk koud. De dauw lag bevroren op het gras.

Een beker koffie om je handen te warmen was dan ook zeer welkom.

Er waren heel wat uitzichtpunten vanwaar dat je de rotsformaties weer uit steeds een andere hoek kon bekijken.

De Navajotrail gelopen, een zigzaggend pad stijl naar beneden de Canyon in. Zo onwezelijk tussen die rotsformaties rond te lopen in de stralen van de net opgekomen zon. En wat je naar beneden loopt moet je ook weer omhoog. Echt een hele klim, maar zeker de moeite waard.

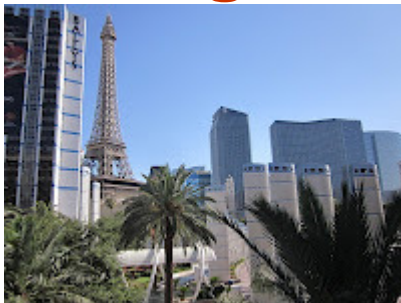
Daarna snel door naar Zion Nationaal park. Weer heel andere rode rotsen. We zijn er alleen doorheen gereden en wat foto's gemaakt. Zie hiernaast het resultaat. Om in te lijsten.....

Toen door naar de Valley of Fire. Dit park deed zijn naam eer aan. Het was inmiddels opgelopen tot meer dan 100 graden Fahrenheit, dat is 40 graden Celcius en dat terwijl het 's morgens nog rond het vriespunt was. Weer heel andere rode rotsen.

Zaterdag 15 september 2012

Las Vegas

Eerst uitgeslapen na die lange dag van gisteren. Daarna op stap de strip op. Ook in het gewone daglicht van deze woestijnstad heeft het een feestelijke uitstraling. Je kijkt je ogen uit. Het ene hotel is nog mooier dan het andere. Allemaal met casino en winkels in de onderbouw en vaak is het geheel uitgevoerd in het zelfde thema.

Maar voor alles blijft Las Vegas een stad van gokken en lichte zeden. Overal op straat worden meisjes aangeboden en de deuren van de gokholen staan wijd open.

's Avonds naar het oude deel van Las Vegas geweest. Vooral Freemontstreet is een ware belevenis. Ieder uur een gigantische lichtshow op het plafond van de straat op de muziek van beroemde artiesten. Op straat veel optredende artiesten en kunstenaars. We hebben er in een casino gegeten, weer eens wat anders...

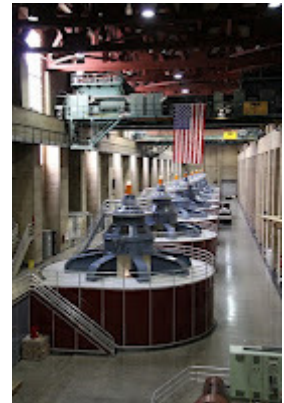
Zondag 16 september 2012

Hooverdam en weer Las Vegas

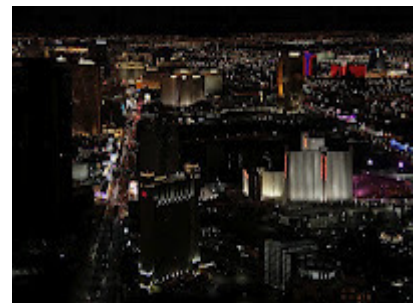
Natuurlijk na het late opblijven niet zo vroeg weg als anders. Vandaag naar de Hooverdam bij Boulder in de Colorado River. Een indrukwekkend bouwwerk. Er wordt bij deze dam veel energie opgewekt en het water dat in Lake Mead achter de dam staat wordt gebruikt voor irrigatie. De dam is in de jaren 30 gebouwd, dat is goed te zien aan de bouwstijl.

Wij hebben een rondleiding gedaan door het turbinegebouw aan de voet van de dam. Een enorm gebouw waar het vallende water de stroom opwekt. De dam is niet alleen gebouwd voor de opwekking van energie maar ook een eind te maken aan de overstromingen van de Colorado en de grote droogten.

We hebben na twee dagen motelletje langs de snelweg voor deze avond geboekt in het Stratosphere hotel. De aan de strip gelegen Stratosphere Tower – onderdeel van Stratosphere Hotel & Casino – is met een hoogte van 356 met het hoogste gebouw van Las Vegas. Het heeft wel iets hoor, met je koffers door het casino naar je kamer.

Een van de voordelen van het logeren in dit hotel is dat je mag gaan kijken boven op deze toren. We moesten wel eerst door een uitgebreid beveiligings systeem, een beetje vergelijkbaar met op een vliegveld. (dat zie ik ze nog niet bij de Euromast doen) Maar eenmaal boven **Wouw!** Als was de hele stad met schitterende edelstenen bezaaid. Op deze toren nog allerlei attracties, zoals een draaimolen buiten de toren met zo'n 350 meter niets onder je of vanaf de top nog weer eens naar boven geschoten worden of het engst van allemaal, een vrije val aan een staaldraad. Ze stonden ervoor in de rij, maar ons niet gezien, wij hebben alleen van het uitzicht genoten.

Daarna naar de Strip. Hoewel het bij daglicht erg indrukwekkend was is het bij avond helemaal het einde, Alle hotels schitterend verlicht en met de meest fantastische effecten. Bij het hotel Treasure Island complete vulkaanuitbarstingen met hoge vlammen. Je voelt de hitte tot aan de andere kant van de straat.

Bij hotel Venetië varen de gondels door de kanalen voor het hotel met in Venetiaanse klederdracht gestoken gondeliers met op de achtergrond Italiaanse muziek. Even verderop Franse muziek en een bistro bij de Eiffeltoren en de Arc de Triomphe. Overal wereldberoemde sterren, zoals Elvis, Michael Jackson, maar ook Pino en Hello Kitty. Ze staan geduldig te wachten om met je op de foto te gaan.

Ook heel mooi het dansen van de fontein bij hotel Bellagio. Ieder half uur een show op beroemde muziek. Werkelijk heel apart.

maandag 17 september 2012

Van Las Vegas naar Bishop

We verlaten Las Vegas in de richting van Death Valley. Bij de ingang van het park drinken we koffie in het hotel, dat vroeger de belangrijkste pleisterplaats was op de weg door deze vallei. Het hotel Amargosa is nu een beschermde historische plaats. Wel wat vervallen, maar toch heel leuk te bekijken. Je waant je in de tijd van onverharde wegen en de postkoets of hooguit een T-Ford.

We kunnen er niet genoeg van krijgen, niet van al die schitterende verschillende rotsen in de meest uiteenlopende kleuren als van het rijden op onverharde wegen. Dit keer door de 20 Mule Team Canyon.

Midden in Death Valley ligt een groene oase, Furnace Creek. Hier behalve een restaurant, een winkel en een hotel ook een golfbaan. Je gelooft je ogen niet, gewoon groen gras in het midden van de woestijn bij een verzengende hitte. Je kan precies zien, tot waar er gesproeid wordt.

Verder naar Bad Water. Deze plek ligt 86 meter onder de zeespiegel en dat is wat dieper dan de 13 meter in Nederland. De plek kreeg zijn naam omdat er wel water voor komt, maar dat is erg zout, dus niet drinkbaar. Er heeft zich zelfs een zoutvlakte gevormd. Alle toeristen lopen even over de plankiers, die hier neer zijn gelegd en een stukje over het zout, maar dan snel de auto in en de airco aan.

Even om aan te geven, hoe ontzettend warm het was een fototje van de buitentemperatuur, zoals aangegeven in de auto. Ze meten hier de temperatuur in Fahrenheit. Hier staat de meter dus op 126 graden. Dit is 52 graden Celcius. Het is daar niet eens een record, maar voor ons wel. Je begrijpt dan ook de waarschuwingen aan het begin van het park, van ga niet te lang in de zon lopen en zorg voor voldoende water.

Dit is een foto, die we namen op de Artist Drive. Een zijweggetje van de hoofdweg langs mooi gekleurde rotsen. Op weg naar de uitgang kwamen we nog zandduinen tegen. Echt zoals je je een woestijn voorstelt.

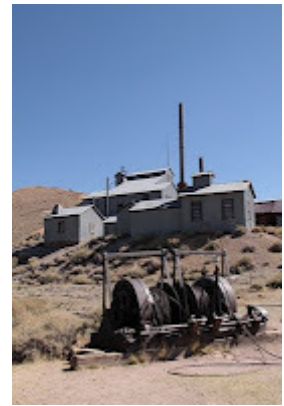
dinsdag 18 september 2012

Van Bishop naar Fresno

Bodie, het spookstadje, dat ten noorden van Lee Vining ligt is alleen te bereiken via een onverharde weg en als er een auto voor je rijdt is dat flink stof happen. Maar het is de moeite waard. Het is een van de best bewaarde goudelverstadjes van de VS.

In 1861 ontdekte William Bodie goud in de omgeving van het stadje. Al snel werd er een fabriek neergezet en kwamen er veel goudzoekers naar Bodie. Rond 1880 woonden er ongeveer 10.000 mensen. In die tijd verwerkt de Standerd Mill voor \$ 14.000.000,= aan waarde in goud en zilver.

Het leven in de stad was rauw en hard. Er kwamen veel schietpartijen voor en overvallen. Verder waren er veel saloons en bordelen, werd er gegokt en opium gebruikt. In 1892 werd de opbrengst van de mijn minder en brandde een deel van de stad. In 1932 vernietigde een tweede brand een groot deel van de stad. De laatste bewoners vertrokken in 1940 waarbij alles achtergelaten werd zoals het was. De stad is nu beschermd historisch gebied.

Bij de meeste gebouwen mag je niet binnen, het interieur is wel door de ramen te bekijken. Hier een saloon, waarbij het lijkt of de biljarters net weggegaan zijn.

Terug over de stoffige weg Yosemite park in. Dat kan alleen via de Tiogapas, de allerhoogste pas van de Sierra Nevada, het gebergte waar we overheen moeten. De pas is ruim 3000 meter hoog en op de omringende bergen ligt nog sneeuw.

De pasweg loopt door het schitterende hooggebergte. Na al die rode rotsen en canyons lijken deze bergen meer op de Alpen.

Ook in dit park weer een roedel herten gespot.

Als laatste van deze lange dag een bezoek aan Wawona, het Zuid-Oostelijke deel van het park waar de Sequoia's groeien. Deze gigantische bomen kunnen meer dan 3000 jaar oud worden. In Yosemite park staan niet de grootste en oudste Sequoia's maar wat we gezien hebben geeft zeker een goede indruk. Er is zelfs een boom, waar een gat in is gemaakt, waar je doorheen kan lopen. Vroeger werd er met paard en wagen onderdoor gereden.

woensdag 19 september 2012

Van Fresno naar San Francisco

Het zit er bijna op, het laatste hotel is geboekt. We laten de bergen achter ons en gaan terug naar de kust. We rijden vanaf Santa Cruz via de kustweg naar het noorden.

Het voelt koud aan langs het strand en er staat een harde wind. Mensen met jassen aan, wat een verschil met Death Valley. Het uitzicht is prachtig. Gelukkig geen zeemist.

donderdag 20 september 2012

San Francisco

Eerst naar de Golden Gate Bridge. De Golden Gate Bridge is een hangbrug over de zeestraat Golden Gate, de opening van de Baai van San Francisco in de Stille Oceaan. De brug verbindt het Schiereiland van San Francisco met Marin County ten noorden van de metropool San Francisco. De Golden Gate Bridge is een van de meest herkenbare symbolen van San Francisco en de staat Californië. De American Society of Civil Engineers verklaarde de brug een van de zeven moderne wereldwonderen. De brug is in 1937 geopend en was voor die tijd een knap stukje engineering.

Ik was hier al eens eerder en dit was het vervelende betonnen balkje.....

Verder naar Pier 39 ook wel bekend als Fishermans Warf. Een gezellig uitgaansgebied, met natuurlijk de wereldberoemde zeeleeuwen. Stinken, dat die beesten doen en je kan je afvragen wie naar wie komt kijken. Hebben er lekker op een terrasje zitten eten en mensen zitten kijken.

Chinatown. Zoals overal ter wereld zijn ook hier Chinese handelaren neergestreken en hebben hun eigen stad in de stad. Veel Chinese winkels en restaurantjes. Chinese life muziek op straat en teksten in Chinese tekens. Of je in een andere wereld terecht bent gekomen.

vrijdag 21 september 2012

San Francisco de laatste dag

Vanmorgen eerst naar Alcatraz geweest. Het eiland in de baai van San Francisco, dat voornamelijk bekend is geworden door de gevangenis, die er tot 1963 was. Met een veerboot wordt je er heen gebracht en na het welkomstwoord van de ranger kan je een apparaat ophalen met een audio-tour. Niet bepaald de beste plaats om gevangen te zitten. Na een paar uurtjes rondgelopen te hebben weer terug op de boot naar San Francisco.

Niet alleen wij waren afscheid aan het nemen. Terwijl wij op Alcatraz liepen kwam het spaceshuttle Endeavour boven op een Boeing overvliegen. Deze was bezig met zijn laatste vlucht. Het toestel was op weg naar Los Angeles, waar het over de weg naar een museum vervoerd wordt.

Natuurlijk zijn we ook met de Cable Car mee geweest. Een trammetje, dat over de heuvels heengetrokken wordt aan een kabel. Een hachelijke onderneming voor de mensen die op de tree planken buiten de tram hangen in het drukke verkeer van San Francisco. Het was vreselijk druk en bij de haltes stonden lange rijen.

Natuurlijk hebben wij de wereldberoemde route gereden over de steilste heuvel met op de achtergrond Alcatraz. Veel getingel en geknars van de remmen, bij onverwacht in de weg staande auto's. Op die ontzettend schuine weg lijkt het meer op een kermisattractie dan op openbaar vervoer.

Na deze wilde tocht met de tram kwamen wij weer aan in Fisherman's Warf. Veel toerisme, straatartiesten, winkeltjes en restaurantjes. We zijn nog even gaan kijken in de vissershaven, achter al het toeristenvertier. Doet je toch even denken aan het liedje **"Sitting on the dock of the bay"**

De avond valt, het is voorbij. Vier weken vakantie zitten er op. Koffers weer in gepakt. Morgen naar het vliegveld en zondag zijn we weer thuis.....

